

Co je to padesátka?

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Neděle, 01 Listopad 2009 18:35

(k výročí divadla Semafor)

Dne 30. října 1959 se v malém divadle v ulici Ve Smečkách v Praze 1 konala premiéra hry s názvem **Člověk z půdy**. V té době se rozvíjela éra malých divadel, zvaných též divadla malých forem. Divadla vznikala, měnila se, či zanikala. Jen pamětníci si dnes vzpomenu například na divadlo Paravan, spojené se jménem J. R. Picka. Jen některá divadla přežila časy lepší, horší i nejhorší. Mezi taková divadla patří na

prvním místě **Divadlo Semafor**. Je spojeno od počátku s dvojicí **Jiří Suchý a Jiří Šlitr**. Ti dva šli různými cestami, ale reklamní výtvarník a právník měli v osudu psáno, že se musí setkat. Výsledkem byla řada melodií Jiřího Šlitra s texty jednoho z největších českých básníků Jiřího Suchého. Název Semafor měl vyjadřovat Sedm malých forem, včetně tance a výtvarného umění, ale pan Suchý občas ironicky říká, že to vlastně mělo být „Semtamfór“. V prvním zmíněném představení kromě pana Suchého účinkovala osmnáctiletá Pavlína Filipovská, Karel Štědrý a Waldemar Matuška tančící a zpívající s ostatními „girlsáky“. V hlavní roli se střídali Miloš Kopecký a Miroslav Horníček a později i František Filipovský. Jako „pamětník“, kterému v tom roce bylo 7 let vzpomínám, jak nejznámější píseň Včera neděle byla zněla ze všech stran a rádií.

Semafor se pak rozjel takovým tempem, že se pomalu ale jistě stával fenoménem. Panu Suchému se s obavami podařilo v roce 1962 dostat na jeviště Jiřího Šlitra ve hře Jonáš a tingl-tangl a od té doby bylo všem jasné, kdo je Jiří Šlitr na jevišti. Jevišťem Semaforu prošly desítky slavných jmen v mnoha hrách pana Suchého. V Semaforu začínali i pozdější zlatí slavíci. Nebyli však jen herci a zpěváci. Se Semaforem jsou navždy pro mě spojena i jména kapelníka, skladatele a muzikanta, ale i srandisty od Pánaboha, Ferdinanda Havlíka a saxofonisty Evžena

Co je to padesátka?

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Neděle, 01 Listopad 2009 18:35

Jegorova. Jevištěm i zákulisím divadla prošly i svérázné postavy, jakými byli Miroslav Balcar, či inspicient a herec samouk Vladimír Hrabánek.

Do dějin divadla zasahovala smrt i živly. Smrt si v roce 1969 vzala Jiřího Šlitra a o chvíli později i Jiřího Grosmana, dvě jména, při nichž se stojí v pozoru. Divadlo měnilo působiště až se jakoby napořád usadilo v bývalém divadle Oldřicha Nového, než slovo „navěky“ odvála restituce. Povodeň v roce 2002 vyhnala divadlo z Karlína, ale pan Suchý říká, že ho baví začínat a lidé na něj chodí dnes do Dejvic.

Po smrti Jiřího Šlitra došlo k dalšímu osudovému setkání malé krásné blondýnky Jitky Molavcové s panem Suchým a zrodila se dvojice Jonáš a Melicharová. Pan Suchý se nikdy nevzdal a vždy otevíral dveře divadla nadaným mladým hercům a zpěvákům. Pan Suchý nikdy nežil z podstaty, psal a píše jednu hru za druhou, hraje a zpívá.

Padesát let od Člověka z půdy uplynulo jakoby nic a Semafor je tu dál a jeho pověstné zelené světlo svítí. Tak, Semafore, vše nejlepší k padesátinám!